

[Valdemar Sørensen.]

Des mere Vægt lægger jeg paa Spørgsmaalet om Erstatningslejlighederne, fordi der virkelig her er et Arbejde, som man uden Hensyn til den Materiale-mangel, der ogsaa paa mange Omraader vil hemme den praktiske Udførelse af det store Genopbygningsarbejde inde paa Saneringsarealerne, straks kan komme i Gang med, nemlig et Byggeri, som ikke tilnærmelsesvis kræver de samme fremmede Materialer, som det store Byggeri herinde; Saneringen giver herved indirekte Mulighed for at skaffe det Arbejde i den kommende Byggesæson, som man — det erkender jeg fuldt ud — har saa haardt Brug for, hvis Arbejdsløsheden inden for Byggefagene og de Fag, som staar i Forbindelse dermed, ikke skal blive langt mere trykkende, end den har været hidtil.

Man har fra Kommunens Side talt om disse Erstatningslejligheder, som om de i nogen Grad var undværlige, og det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen kom ogsaa ind paa — det ærede Medlem Hr. Krag gjorde vist det samme —, at man havde i Virkeligheden en rigelig Boligreserve her i Hovedstaden. Det skal indrømmes, men man har jo ikke en rigelig Boligreserve af Lejligheder, der svarer til de økonomiske Forhold hos den Befolkning, det her drejer sig om. Jeg for mit Vedkommende er meget glad ved, at den højtærede Indenrigsminister har stillet sit Forslag om Hjælp til Boligbyggeriet i umiddelbar Fortsættelse af den Lovgivning, vi her taler om. Det er jo rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen sagde, at Arbejderne har under denne Situation maattet finde sig i Lønstop, men det gælder jo ogsaa Arbejderne af de Kategorier, som hører til en Befolkning, økonomisk stillet som den i Borger- og Adelgade.

Der foreligger ingen som helst Berettigelse til i en saadan Situation at paalægge netop denne Befolkning det yderligere Tryk, at de skal ind i en Boligsituation, som vil kræve flere Ofre af dem i økonomisk Henseende. Maa jeg med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet nævne, at hvad Grundejerne angaar, skal jeg ikke blande mig i Striden om det mere eller mindre berettigede i deres Krav, men blot sige derom, at saadan som Saneringslovforslaget foreligger, er det ogsaa efter min Mening

utvivlsomt, at Taksationskommissionens Arbejde forudsætter en Bestræbelse for i Forvejen at komme til Enighed mellem de to Parter, og at Taksationskommissionen derefter har at afgøre i de Tilfælde, hvor Enighed ikke opnaas, hvad Prisen for de paa-gældende Ejendomme skal være. Og her kommer Spørgsmaalet om de kondemneringsmodne Ejendomme. Nu siger Saneringslovens Bestemmelser om, hvorledes Taksationskommissionen skal gaa frem, efter min Anskuelse meget tydeligt, at den skal tage Hensyn til alle Forhold og naturligvis ogsaa til, hvilke Ejendomme der er kondemnerede, dømt som uanvendelige til menneskelig Beboelse. Men det er dog efter min Opfattelse et Spørgsmaal, om ikke Taksationskommissionen dør har videre-gaaende Rettigheder og Pligter. Det er jo utvivlsomt, at saadan som Saneringsloven er formet, har man ikke tænkt sig en Sanering af en Pludselighed og Udstrækning som denne. Nu falder hele Saneringsplanen, om jeg saa maa sige, ned i Hovedet paa alle de Mennesker, der bor i Kvarteret, Grundejere, næringsdrivende og Lejere, og den gør det i en Situation, hvor Arbejdsvilkaar og Livsvilkaar for hele Befolkningen er forværret, saa jeg ser ikke rettere end, at netop under disse Omstændigheder har Taksationskommissionen ikke alene en Ret, men ogsaa en samfundsmæssig Pligt til at bruge sine Beføjelser paa en saadan Maade, at den tager Hensyn til disse Omstændigheder. Jeg kunde godt tænke mig, at Medlemmer af en Taksationskommission vilde sige: Ja, efter Loven skal man naturligvis tage Hensyn til de Kondemneringer, som er foretaget, men det er dog vist et stort Spørgsmaal, i hvilken Udstrækning vi skal tage Hensyn til de Kondemneringer, der foretages i det selvsamme Øjeblik, som Planen skal realiseres, om man ikke paa Baggrund af Situationen, de almindelige økonomiske Omstændigheder, de Erhvervsforhold, der foreligger, netop i Øjeblikket har en Forpligtelse til at se paa dette Spørgsmaal ud fra videre Linier, ud fra Linier, som den paa-gældende Paragraf i Saneringsloven i øvrigt giver Taksationskommissionen Magt til at handle efter, saaledes som jeg ser paa Sagen.

Hermed mener jeg altsaa, at Grundejerne for deres Vedkommende i og for sig